

Tây thầy ta hay ta thầy tây: Lắm tài, lắm bạc, du côn và mất dạy

Phan Văn Song

Những người bạn tây phương hay cả người Việt hải ngoại sau khi đi “du lịch” Việt Nam về thường than phiền bị tổng tiền, buộc phải mua hàng, hay bị ép mang quay thúng, đội nón lá gọi là để kỷ niệm, xong rồi buộc phải mua một trái chuối, một miếng khóm, miếng thơm với giá cắt cổ, bởi những cô gái hay những trẻ con côn đồ ăn hiếp người khách du lịch tổng tiền trắng trợn. Hiện tượng ấy xảy ra rất nhiều ở Miền Bắc đặc biệt ở Hà nội, hay Vịnh Hạ long. Con một người bạn vừa đi thăm quê hương cha mẹ mình về, than với cha mẹ, sau khi viếng thăm Vịnh Hạ Long: “Ba mẹ ơi, quê hương ba mẹ đẹp lắm! nhưng nếu không có người Việt nam càng đẹp hơn”. Đau chưa?.

Tôi nghe những chuyện này đã nhiều lần, cũng như vừa qua, nghe kể chuyện một người Việt hải ngoại viếng Vịnh Hạ Long, thấy anh ngư phủ câu một con cá to, bèn khen. Vừa dứt lời, anh ngư phủ buộc anh Việt nam hải ngoại phải mua con cá ấy với giá 100 dollars mỹ. Không chịu, các bạn bè anh ngư phủ, những người bản xứ (người Việt nam!), bao vây anh hải ngoại (cũng là người Việt nam, nhưng không bản xứ), và đòi hành hung cả gia đình anh Việt nam hải ngoại kia. Cuối cùng để khỏi bị bè hội đồng và giữ tánh mạng, anh Việt nam hải ngoại bèn thí cô hồn 100 dollars. Sau khi về đến Mỹ cả gia đình thề, xin keo, từ nay goodbye and farewell - giã từ và cũng vĩnh biệt luôn Việt Nam. Nhà nước du côn, Đảng cầm quyền thất học, dân chúng mất dạy, Việt Nam hiểu khách, trọng người đi đâu rồi?

Từ lâu rồi, sau những năm tháng tha hương cầu thực ở những nước kém phát triển, cá nhơn và vợ chồng chúng tôi có cái mặc cảm, chúng tôi sợ các chợ du lịch ở các nước chậm tiến, vợ chồng tôi chỉ đi du lịch ở những quốc gia tiên tiến hoặc Âu châu hoặc bắc Mỹ châu thôi. Chúng tôi chán cảnh mời gọi khách, níu kéo khách du lịch của các nước chậm tiến lắm rồi!

Nhớ những ngày sống ở Sài gòn trước 30 tháng tư năm 1975. Vợ chồng chúng tôi (vợ tôi người Pháp) đã sống ở Sài gòn của những năm tháng chiến tranh từ 1972 đến 1975, vợ tôi thích đi chợ, thích la cà vào chợ An Đông, vì nhà ở gần chợ, sáng nào nàng cũng theo chị giúp việc đi chợ, nàng thích ăn hàng vặt vỉa hè, nàng thích nhứt là chiều chiều cùng chồng đi ăn mì khô của xe mì nằm cạnh bệnh viện Hoa Liễu. Mì Hoa liễu nổi tiếng, nên cỡ 5/6 giờ chiều là vét nồi nước lèo, nên có bán xí quách, nàng thích mua thêm một tô xí quách, ăn chấm với hắc xì dầu và hột cải hết xẩy. Bà xã ngồi ăn cạnh xe, thanh bình yên ổn, bà xã vào chợ An Đông, vào chợ Bến Thành yên ổn có ai lôi kéo buộc mua đâu? Nhiều khi đi chung thấy bả rờ rẫm, nhứt là những lúc mua vải, xỏ hai ba cây vải để rồi do dự không mua tôi phát ngượng. Nhưng các bạn hàng cũng vui vẻ, tươi cười, “Cổ hồng mua lần này, lần tới cổ mua, cậu Hai đừng có rầy cổ tội nghiệp cổ”.

Càng nghe chuyện bây giờ càng nhớ chuyện xưa, càng giận bọn Cộng sản cầm quyền phá hoại gia phong Việt nam. Dĩ nhiên lúc bấy giờ, thời giặc giã, binh biến, cũng có cảnh giựt đồng hồ, bấm giây chuyen, móc túi... nhưng ấy là thời chiến tranh, bây giờ nghe nói hình như Việt nam là thanh bình rồi mà? Sao dân Việt nam vẫn còn lưu manh vậy? Mà lại dân miền Bắc, quê hương xã hội chủ nghĩa, gần 70 năm xây dựng con người mới, xã hội, Mácxít Lênin nít, Mao ít...! Tôi đã sợ các xứ Phi châu, Thổ nhĩ kỳ, Ai Cập rồi.. nghe Việt nam như vậy hết dám về. Lúc này nghe thiên hạ về Việt nam cải táng mộ phần cha mẹ, đem thiêu và đưa tro bố mẹ đi tỵ nạn. Chắc tui cũng nhờ các em tui làm như vậy, đưa ông cụ bà cụ qua tỵ nạn xứ tây với tui cho rồi. Mình tổ tiên hồi xưa tỵ nạn từ bên Tàu qua, bây giờ mình cũng phải đưa ông cụ bà cụ và cả mình tiếp tục cuộc hành trình tỵ nạn và cũng sẽ “hui nhị ti ở Pha Lang Sa” cho xong. Kiếp dân mình từ nay cũng như dân Do Thái khi từ giã nhau thường hẹn nhau “To morrow Jerusalem”, mình cũng vậy từ nay mình sẽ hẹn nhau: “Ngày Mai, ăn sáng chợ Bến Thành!”.

.....
“Người ta xem cầu thủ như là một món hàng, thì làm sao cấm họ không tự xem họ là những món hàng được” Christophe Bouchet nói tiếp.

Sau khi Hội tuyến Pháp Xanh, tui nguih trở về, Bà Tổng trưởng Thê Thao Roselyne Bachelot tuyên bố: “Chắc chắn ngày mai sẽ thay đổi!!!”. Bà có chắc không? Tôi đây xin keo.

.....

Trông người lại nghĩ đến ta:

Còn Việt Nam thân yêu của chúng ta! Nếu cứ vì tiền mà quên Đạo đức thì chẳng chóng thì chày, thế giới sẽ coi người dân Việt Nam hay cả nước Việt Nam như một món hàng. Bán buôn tự do, nhường qua, sót lại.

Hay hiện tượng mua bán đã bắt đầu rồi?

Buôn bán người, trai làm nô lệ xuất khẩu lao động, gái làm nô lệ tình dục xuất khẩu làm vợ ngoại nhơn. Người thì đã bán theo người; đất cũng bán theo đất, biên cương, rừng núi, tài nguyên, hầm mỏ, bô-xít Cao nguyên Trung phần, mỏ dầu, mỏ khí Biển Đông. Lãnh hải thì bán theo lãnh hải, Hoàng Sa bán theo Hoàng Sa, Trường Sa bán theo Trường Sa, lãnh hải teo lại, ngư dân đã không có biển để đánh cá, Hải quân Việt nam cũng không có biển để giữ bờ.

Bởi thế, làm dân thì giựt khách du lịch. Làm quan thì ăn chặn tiền viện trợ. Làm thầu khoán thì ăn gian cát, làm thợ nề thì ăn cắp xi măng. Cốt sắt biến cốt tre, cầu đúc biến cầu khí, thậm chí có những giống sông phải dùng giấy treo vượt sông, vì cầu nay đã sập...(Tin Việt Nam, cầu trên sông Pô Kô đọc tuần qua)

Cầu thủ Tây nó mất dạy, chỉ thua một trận cầu, tiu nghỉu vác xe không trở về nước, chả chết thảng Tây nào .

Còn Việt Nam ta, cả nước ta mất dạy, Việt Nam sẽ thua thảng Tàu, chúng ta dân Việt Nam chẳng còn nước Việt Nam nữa đâu. Lúc đó Việt Nam ta chết cả, hết về!!!

Phan Văn Song